

ΟΙ ΕΚ ΜΗΔΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΙ.

(Συνέχεια ὅδε φυλ. Ε΄.)

41.

Ῥουσσὼ Ἰωάννης Βαπτιστής. — Διάσημος λυρικός ποιητής τῆς Γαλλίας, γεννηθεὶς ἐν Παριείοις περὶ τὸ 1670 ἐκ πατρὸς ὑποδηματοποιῦ.

Σπουδάζας τοὺς μεγάλους νέους συγγραφεῖς, πεπρωκισμένος ὑπὸ τοῦ φύσεως μὲ μεγίστην πρὸς τὸ στιχουργεῖν εὐχέρειαν, ἐπόθησε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φήμην τοῦ Ῥακίνα, οὗ τινος ἐχρημάτισε μαθητής.

Ἦδη τὰ πρῶτα ἔργα αὐτοῦ, ἀξιοθαύμαστα διὰ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν του καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως, ἐγένοντο ἀφορμὴ ὅπως ὁ Ῥουσσὼ τύχῃ τῆς προστασίας καὶ ἀγάπης τῶν πεπαιδευμένων καὶ ἐγγραφῇ μέλος διαφόρων φιλολογικῶν ἀκαδημιῶν.

Ἐπιδόθεις ἀκολουθῶς εἰς τὴν σάτυραν, ἔσχεν αὐτὴν ὡς ἐπίφοβον ὄπλον ὅπως κεντᾷ καὶ συνεχῶς προσβάλλῃ τοὺς συγχρόνους του συγγραφεῖς. Παρεξέτράπη δὲ οὕτω δι' αὐτῆς, ὥστε τῷ 1712 τὸ κοινοβούλιον κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἀειφυγίαν. Ἀπέθανε δὲ ἐν Βρυξέλαις τὸν Μάρτιον τοῦ 1741. Ἐγκατέλιπε πλεῖστα συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων δράματα, κωμωδίας, ᾠδὰς καὶ τὰς ἀξιολόγους αὐτοῦ σατύρας. Εἶναι περιεργοτάτη δεικτικὴ τις μεταξὺ Ῥουσσὼ καὶ Βολταίρου δι' ἐπιγραμμάτων ἀλληλογραφία, ἀρχὴν λαβοῦσα ἀπὸ τινος ἀσημάντου ἐπιστημονικῆς συζητήσεως, ἥτις δὲν τιμᾷ βεβαίως τὸν χαρακτῆρα τῶν δύο τούτων ποιητῶν.

42.

Ῥόσσης Ἰωάννης (α). — Ἐγεννήθη ἐν Ῥώμῃ ὑπ' ἀφανοῦς οἰκογενείας τῷ 1577, καὶ μὲ μόνὰ τὰ βιβλία του, τὰς συμβουλὰς εὐπαιδευτῶν τινῶν, καὶ διὰ τῆς μεγίστης πρὸς τὸ σπουδάζειν κλίσεώς του, ἀνεδείχθη εἰς τῶν πρώτων φιλολόγων τῆς ἐποχῆς του.

Προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Κίγκη, τοῦ μετὰ ταῦτα Πάπα Ἀλεξάνδρου Ζ', οὗτινος ἐγένετο φίλος καὶ ἐπιστήθιος, ἤρξατο

δημοσιεύων τὰ ἔργα του, πάντα σχεδὸν εἰς λατινικὴν γλῶσσαν.

Πρὶν ἢ συναντηθῇ μετὰ τοῦ εὐεργέτου του ἐξετέθη εἰς τὴν περιφρόνησιν καὶ τὰς προσβολὰς τοῦ φθόνου, διόπερ ἐτραχύνθη ὁ χαρακτήρ του καὶ κατελήφθη ὑπ' ὀξύτατης μελαγχολίας καταφαινομένης ἐν ἅπασι τοῖς συγγράμμασί του.

Ἐτελεύτησε τῇ 13 Νοεμβρίου 1717.

43.

Ῥοβερβάλ Αἰγίδιος (α) — Περίφημος Γάλλος γεωμέτρης, υἱὸς πτωχοῦ χωρικοῦ, γεννηθεὶς ἐν Μποβαί (Beavais) περὶ τὸ 1600.

Ἦγωνίσθη ἐν τῇ περιφήμῳ πολιορκίᾳ τῆς Ῥοκέλλης, εἰς ἣν παρευρέθη μᾶλλον ὅπως σπουδάσῃ τὴν νέαν τακτικὴν τοῦ Καρδινάλιου Ῥισχειλιέως ἢ συνεπείᾳ κλίσεως πρὸς τὰ στρατιωτικά.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ἐκείνης ἀπεκατεστάθη εἰς Παριίους, ὅπου κτύπησε νὰ συνδέσῃ φιλίαν μετὰ τοῦ διασήμου πάτρ. Μασσένα τοῦ μαθηματικοῦ.

Καθεῖξε τὴν θέσιν καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ βασιλικῷ γυμνασίῳ, καὶ εἶτα ἐκείνην τῶν μαθηματικῶν.

Ἦτο ἀντίπαλος τοῦ Καρτεσίου, οὗ τινος ἐπολέμησεν εὐθαρσῶς τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα διὰ διαφόρων συγγραφῶν, μεινασῶν πασῶν σχεδὸν ἀνεκδότων.

Ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει τῷ Ῥοβερβάλ πλεῖστας μαθηματικὰς ἀνακαλύψεις. Εἶναι δὲ ὁ ἐφευρέτης τῶν καμπύλων γραμμῶν, αἵτινες καὶ ἔλαβον τὸ ὄνομά του.

Ἀπέθανεν ἐν Παριείοις κατὰ τὸ 73 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

44.

Ῥωμανῖνος Σαμουήλ (β). — Φιλόλογος διάσημος, συγγραφεὺς τῆς Ἀποδεδειγμένης ἱστορίας τῆς Βενετίας, γεννηθεὶς ἐν Τεργέστη τῷ 1808.

Νέος εἰσέτι ἀπεκατεστάθη ἐν Βενετίᾳ, ἥτις ἐκτοτε ἐγένετο ἡ θετὴ του πατρίς καὶ ἦν οὗτος ἡγάπησε πλειότερον τῆς πατρίδος του.

Κάτοχος τῆς Γερμανικῆς, μετῆνεγκεν εἰς τὸ κοινὸν ἰδίωμα τὴν Τουρσιιάδα, ἐπικὸν ποίημα

(α) Rossi.

(α) Roberval.

(β) Romanin.

τοῦ Καρδινάλιου Λαδισλάου Πύρκερ, ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι μόλις ἐτῶν. Μετέφρασε τὴν « Ἱστορίαν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας » τοῦ περιφήμου Στάμμερ καὶ τὸ ἕτερον τοῦ ἰδίου σύγγραμμα, α Ἰ καταγωγή, ἡ ἀκμή καὶ ἡ πτώσις τῶν Ἀσσασίνων ».

Τῷ 1842 ὁ Ῥωμανῖνος ἐδημοσίευσεν τὴν α Ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν », ἔργον πρωτότυπον καὶ ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐρίτιμον.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον ὅπερ ἐδόξασεν αὐτὸν, εἶναι ἡ « Ἀποδεδειγμένη ἱστορία τῆς Βενετίας », ἐν ᾗ φαίνεται αὐστηρὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ διηγεῖται τὰ ἐνδοξα ἔργα καὶ τὰς δυστυχίας τῆς διασήμες ἐκείνης δημοκρατίας, καὶ μετὰ θάρρους καὶ εὐγενοῦς ὀργῆς μάχεται κατὰ τῶν κατὰ τῆς Βενετίας ἐκτοξευθεισῶν συκοφαντιῶν τῶν ξένων.

Ὁ Ῥωμανῖνος ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Παταύου καὶ Ἀθηναίου τῆς Βενετίας, διωρισθεὶς καὶ βιβλιοθηκῆριος· τῷ 1848 τῷ προσεφέρθη καθηγητικὴ ἑδρα, ἣν οὗτος ἐδέξατο ἀμισθί.

Μεταξὺ ἄλλων ἱστορικῶν, ὁ διάσημος Ὀδόρικος τῆς Βρεσίας τῷ ἔγραψε μεγάλους διὰ τὴν ἱστορίαν του ἐπαίνους. Ἐτιμήθη ὁμοίως καὶ ὑπὸ τῶν ξένων καὶ ἔλαβεν ἐπιστολάς παρὰ τοῦ Θιέρσου, Θιερρώ, Γκιζώτου, Κρεμιώ καὶ Μαρτίνου, δι' ὧν ἐπεκροτεῖτο ἡ συγγραφή του.

45.

Ῥοντζάνης Καμίλλος⁽¹⁾. — Μέγας ζωολόγος γεννηθεὶς ἐν Βολωνίᾳ ὑπὸ γονέων πενήτων τῷ 1775.

Πρωορισθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων του διὰ τὸ ἱερατικὸν στάδιον, ἐπεδόθη εἰς τὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας κατέγεινεν εἰς τὴν λογικὴν καὶ τὰ μαθηματικά.

Ἐλαβεν ὁμῶς ἀκολουθῶς κλίσιν πρὸς τὴν βοτανικὴν καὶ ἐδημοσίευσεν σπουδαιότατον ὑπόμνημα περὶ τῆς « ἀναπτύξεως τῶν πετάλων καὶ τῶν διπλῶν ἀνθέων », οὗ ἕνεκα διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βολωνίας.

Βαδίσας ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ διασήμες Κουδιέρ, προώδευσεν ἐξαισίως εἰς τὴν ἐπιστήμην, καὶ διὰ τῶν ὀρθῶν αὐτοῦ συλλογισμῶν, διὰ τῶν καθαρῶς ἐκπεφρασμένων ἰδεῶν του, ἀπέκτησε ταχέως τὸν γενικὸν σεβασμὸν.

Σταλλεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς Παρίσιους μὲ ἐπιστημονικὴν ἐντολήν, συνέδρασε φιλέχνη μὲ τὸν Κουδιέρ καὶ ἄλλους πεπαιδευμένους, οἵτινες ἐτίμησαν αὐτὸν παντοιοτρόπως.

Ἐπανακάμψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξέδοτο διαδοχικῶς διάφορα ἔργα σπουδαιότατα, ἐν οἷς τὰ Στοιχεῖα ζωολογίας, καὶ τὴν Ἱστορίαν τῶν μαστοφῶρων καὶ τῶν πτηνῶν.

Ἐγκατέλιπεν ἀτελῆ μίαν ἱστορίαν τῶν ἐρπετῶν καὶ ἐν νέον σχέδιον ἀνατροφῆς, σύγγραμμα ὅπερ ἔγραψε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΒ'.

Ἐγραψεν ἄλλως τε πλεῖστα ἐγχειρίδια, ὧν μέγα μέρος ἐπιστημονικῆς ὕλης, καὶ τινες προκαταρκτικᾶς μελέτης διὰ σύγγραμμά τι γεωλογικόν, ὅπερ σκοπὸν ἔθετο νὰ δημοσιεύσῃ.

Ἀπέθανεν ἐν Βολωνίᾳ τῷ 1841.

46.

Ρούυτερ Μιχαήλ⁽¹⁾. — Διάσημος ναύαρχος Ὁλλανδός, ἀρξάμενος τοῦ σταδίου του ἀπὸ τῆς θέσεως ἀπλουστάτου ναυτόπαιδος (μούτσου).

Ἐγεννήθη ἐν Φλεσσίγκη τῷ 1607.

Ἐγένετο ταχέως γνωστὸς διὰ τὴν ἐκτακτον αὐτοῦ δραστηριότητα καὶ τὰς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ μακρῶν περιηγήσεων ἀποκτηθείσας γνώσεις.

Προβιβασθεὶς ἀνθυποπλοίαρχος, εἴτα πλοίαρχος, ἔκαμε διαφόρους ἐπικινδύνους εἰς Ἰνδίας θαλασσοπλοίας, καὶ τῷ 1645 ἡγήθη στόλου ἀποσταλέντος ὑπὸ τῆς Ὁλλανδίας κατὰ τῆς Ἰσπανίας καὶ ὑπὲρ τῆς Πορτογαλλίας.

Μετά τινα ἔτη ἤγαγε περιφανῆ νίκην κατὰ τῶν Ἀλγερινῶν. Εἴτα κατετρόπωσε τοὺς ἄγγλους ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ναυάρχου Ῥύσκουε.

Τῷ 1671, μετὰ στόλου ἐξ 60 πλοίων, ἐνίκησε τοὺς συμμαχικοὺς στόλους Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας παρὰ τὰς Ὁλλανδικὰς ἀκτὰς. Διὰ τὸ ἡρωϊκὸν του τοῦτο κατόρθωμα προεβιάσθη μέγας Ναύαρχος.

Πληρωθεὶς ἐν αἵματι κατὰ τῶν Γάλλων μάχῃ, ἀπέναντι τῆς Μεσσήνης, ἐτελεύτησεν ὡς ἥρως ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου του τῇ 26 αὐγούστου 1776.

47.

Σκαρλάττος Ἀλέξανδρος⁽²⁾. Εἰς τῶν μεγάλων

(1) Ranzani.

(2) Ruyter.

(3) Searlatti.

λειτέρων τῆς Ἰταλίας μουσικῶν, γεννηθεὶς ἐν Νεαπόλει τῷ 1650.

Γεννηθεὶς ὑπὸ γονέων ἐσχάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ ᾄδειν καὶ συνθέτειν ὑπὸ τοῦ διασήμεου Καρισσίμου, ὅστις τὸν ἐπρόστατεύσεν.

Ὁ Σκαρλάττος δύναται δικαίως νὰ ὀνομασθῇ ὁ ἰδρυτὴς τῆς μουσικῆς τοῦ δράματος, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἦτο κρᾶμα ἱερᾶς καὶ θεοῦ μουσικῆς, εἰς οὐδὲν εἶδος ἀναγομένης.

Ἐγραψε μουσικὴν διαφόρων εἰδῶν· εἰς πᾶν αὐτοῦ ἔργον ἐπέδειξε βαθεῖας γνώσεις, τέχνην ἀμίμητον καὶ πρωτοτυπίαν σκέψεων.

Ἐγκατέλιπε περίφημον συλλογὴν ἐκ 200 λειτουργικῶν καὶ πλήθος ἐτέρων ἔργων περισπούδαστων.

Ἀπέθανεν ἐν τῇ πατρίδι τοῦ τῷ 1725.

48.

Σφόρτσας· Ἀττέντολος Ἰάκωβος (¹). — Περίδοξος Λοχαγὸς Ἰταλὸς γεννηθεὶς ἐν Κατινιόλῃ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους τῷ 1369 ὑπὸ πτωχοῦ ὑποδηματοποιοῦ.

Πτωχὸς χωρικός, κατεγείνετο εἰς τὰ γεωργικὰ ἔργα του, ὅτε εἶδε στρατιωτικὸν σῶμα διερχόμενον καὶ ἐν τῇ θεᾷ αὐτοῦ τῷ ἐπῆλθεν ἐπιθυμία νὰ γείνη στρατιώτης.

Ἡ Ἡράκλειος ἰσχὺς του τῷ προσῆψε τὸ ἐπώνυμον Σφόρτσας (²) καὶ ὁ ἥρωϊσμός του κατέταξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν καλλιτέρων στρατιωτικῶν τῆς ἐποχῆς του.

Κατετάχθη τῷ 1400 εἰς τὸν Φλωρεντινὸν στρατὸν, ὑπηρετήσεν ἐντίμως εἰς τὸν τῆς Λομβαρδίας καὶ εἴτα εἰς τὸν τῆς Τοσκάνης στρατὸν. Φημισθεὶς ὡς ἀνδρεῖος, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ὅστις ὠνόμασεν αὐτὸν μέγαν Πρωτοσεῦτα τοῦ Βασιλείου καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη διαφόρους ἐκστρατείας, ἐν αἷς ἐδοξάσθη μέγας.

Τῷ 1414, ἐνῶ ἐβάδιζε κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν Πεσκάραν.

Ἐγκατέλιπεν υἱὸν ὀνόματι Ἀλέξανδρον Φραγκίσκον Σφόρτσαν, ὅστις εἴτα ἐδόξασε πλείοντον τὸ πατρικὸν ὄνομα.

49.

Σολάριος Ἀντώνιος (³). — Ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀθίγ-

(α) Sforza - Attendolo.

(β) Ὁ περ Ἰταλίστι (Sforza), σημαίνει τὴν βίαν.

(γ) Solario.

γανος, ἐκ Τσίβιτας, πόλεως τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ἐγεννήθη τῷ 1523 ἐκ πατρὸς σιδηρουργοῦ· τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐπάγγελμα μετέλθε καὶ οὗτος κατὰ τὰ πρῶτα τῆς νεότητός του ἔτη.

Ἐρασθεὶς μανιωδῶς τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀντωνίου Φιόρη, διασήμεου ζωγράφου, ἐζήτησεν αὐτὴν ὡς σύζυγον· ἀλλ' ὁ ζωγράφος, εἴτε χάριν σαρκασμοῦ, εἴτε διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν αἰτήσεων τοῦ σιδηρουργοῦ, τῷ ἀπήντησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του οὐδένα ἄλλον ἤθελε νυμφευθῇ ἢ μόνον διάσημόν τινα ζωγράφον. Ὁ Σολάριος ἀπῆλθε καταδυσχεστημένος. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ πρώτη τῆς λύπης ἐντύπωσις κατηνύσθη, ἠτένισε τὸ μέλλον μετὰ πεποιθήσεως, καὶ πρὸς αὐτὸ ἐστρεψε τὰς ἐλπίδας του.

Εἰκοσιεπταετῆς λοιπὸν ἤρξατο τῆς σπουδῆς τῆς ζωγραφικῆς ὑπὸ τὸν Φίλιππον Δαλμάσιν, Βολωνόν, καλλιτέχνην μεγίστης φήμης.

Εἴτα ὑπῆγεν εἰς Φλωρεντίαν ὅπως ὠφεληθῇ ὑπὸ τῶν μεγάλων διδασκάλων τῶν διαπρεπόντων ἐν τῇ σχολῇ αὐτῇ καὶ διὰ τῶν σπουδῶν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιμονῆς του, κατώρθωσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ἡ φήμη του ἔφθασε μέχρι τοῦ Φιόρη, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς Νεάπολιν καὶ τῷ προσέφερε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Ἀντ. Σολάριος, ἐγκατέλιπε πλεῖστα πολύτιμα ἔργα, καὶ ἀπέθανεν ἐν Παλέρμῳ τῷ 1581.

50.

Σπαρτάκος (α). — Ὁ παραδοξώτερος ἀνὴρ ὃν ἡ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία μνημονεύει.

Ἐγεννήθη ἐν Θράκῃ (Tracia) καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του διήνυσεν ἐν τῇ στενοχωρίᾳ καὶ ταῖς στερήσεσιν.

Οἱ Ῥωμαῖοι, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Μακεδονίας, συνέλεγον ἐπικουρικὰ σώματα μεταξὺ τῶν φιλοπολέμων ἐκείνων φυλῶν. Οὕτως ὁ Σπαρτάκος κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν.

Ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τυραννίαν τῶν ἀνωτέρων του, ἐλειποτάκτησε καὶ ἐπολέμησε τοὺς καταθλίψαντας αὐτὸν, ἐπὶ κεφαλῇ σώματος ὀπαδῶν του. Δυστυχῶς ἐν συμπλοκῇ τινι συνελήφθη αἰχμάλωτος, καὶ, χάριν τοῦ παραδόξου του ἀναστήματος καὶ τῆς Ἡρακλείου ἰσχύος του, διωρίσθη μονομάχος.

(α) Spartaco.

Τῷ 680, κεκλεισμένος ὢν ἐν Καπούη, διωργάνωσε συνωμοσίαν, ἧς κύριος ἦν σκοπὸς νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, ἀλλὰ τὸ κίνημα ἐπροδόθη ὑφ' ἐνὸς τῶν συνωμοτῶν. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Σπαρτάκος κατέρθωσε νὰ δραπετεύσῃ μεθ' ἐξήκοντα συντρόφων του ἀποφασισμένων ἢ νὰ τὸν σώσωσιν, ἢ ν' ἀποθάνωσι. Κατὰ τὴν φυγὴν τῶν συνήντησαν χαλκουργεῖον, παρ' οὗ ἐπρομηθεύθησαν μαχαίρας, πελέκεις καὶ ἄλλα παραπλήσια ἐργαλεῖα, εἴτα ἐπετέθησαν κατὰ τινων Καπευίνων, διωκόντων αὐτοὺς, καὶ οὕτως ἀφελίσαντες αὐτοὺς ἐπρομηθεύθησαν ὅπλα καταλλήλότερα καὶ ἠύξησαν τὸ σῶμά των, διότι πολλοὶ τῶν ὀπαδῶν των ἔσπευσαν νὰ συνενωθῶσι μετ' αὐτῶν.

Ὁ μικρὸς οὗτος στρατὸς διηρέθη εἰς δύο σώματα, καὶ τὸ μὲν διώκει ὁ Σπαρτάκος, τὸ δὲ ὁ Ἐνόμος καὶ ὁ Κρίσος.

Ὁ Σπαρτάκος κατετρόπωσε τοὺς στρατοὺς τοῦ πραιτορος Βακινίου, καὶ ἔνεκα τῆς νίκης ταύτης πολλοὶ στρατιῶται τὸν ἠκολούθησαν, οὕτως ὥστε ἔφθασε ν' ἀριθμῆσθαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς του 70,000 ἀνδρῶν.

Ἡ Ῥώμη ἐπὶ τέλους ἐξύπνησε καὶ εἶδεν ὅτι αἱ ὀρδαὶ ἐκεῖναι τῶν αἰχμαλώτων καθίσταντο ἰσχυραὶ καὶ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς των δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητος.

Οὗτος ἀπὸ νίκης εἰς νίκην ἔφθασε μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Πάδου, ἐνθα, ἔνεκα τῆς πλημμύρας τῶν ὑδάτων του, ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ.

Κατὰ προτροπὴν τῶν ἀξιωματικῶν του ἐπανεκάμψεν εἰς Ῥώμην, καὶ συναντήσας τὸν Κράσον, Ῥωμαῖον στρατηγόν, ἐφόνευσε τὸν ἵππον αὐτοῦ προφέρων τὰς ἀξιωματικὰς ταύτας λέξεις. «Νικητὴς εὕρισκω καὶ ἄλλους ἵππους ἐν Ῥώμῃ, ἡττημένος δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν». Ἡ μάχη ἦν αἱματηρά· ὁ Σπαρτάκος περιεκυκλοῦτο ὑπὸ ἐχθρικῶν πτωμάτων· ἐτέλει θαύματα ἀνδρίας!

Πληγωθεὶς εἰς τὸ ἰσχίον ἐμάχετο γονυπετῆς, ἄχρις οὗ ἐφονεύθη ἀναμιγείς μετὰ τῶν νεκρῶν καὶ ψυχorraγούντων. Τὸ πτώμα του δὲν ἀνευρέθη.

51.

Θιέρης Αὐγουστίνος (α). — Μέγας ἱστορικὸς τῆς Γαλλίας. Ἐγεννήθη ἐν Βλοᾶ τὸν Μάϊον τοῦ 1795 ὑπὸ γονέων ἀφανῶν.

(α, Thierry.

Ἐσπούδασεν ἐν Παρισίοις, ἐνθα ἠτύχησε νὰ συνδέσῃ φιλίαν μετὰ τοῦ κόμητος Σαιν-Σιμών, ὅστις, ἐκτιμῶν τὴν εὐφυΐαν του, ἐχορήγησεν αὐτῷ τὰ πρὸς μόρφωσίν του μέσα.

Συνειργάσθη ὁ Θιέρης εἰς τὸν *Εὐρωπαϊκὸν ἐξεταστήν*, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρονολογούνται τὰ πρῶτα ἱστορικὰ του δοκίμια, ἃτινα προήγαγον τὴν φήμην του.

Ἐδημοσίευσεν μετὰ ταῦτα τὴν α' Ἱστορίαν τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῶν Νορμαννῶν. «Τὰ διηγήματα τῶν χρόνων τῶν Μεροβιγκίων». «Τὰς ἐπιστολάς ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας», καὶ α' Τὰ δέκα ἔτη».

Συνεπεῖχ τοῦ συγγράμματός του α' Διηγήματα τῶν χρόνων τῶν Μεροβιγκίων», ἔλαβε τὸ μέγα βραβεῖον τοῦ Γλοβέρτ, συνιστάμενον εἰς ἐτήσιον εἰσόδημα 10,000 φράγκων.

Ἀπέθανεν ἐν Μοντομορενσύ τὸν Μάϊον τοῦ 1856.

52.

Βίκτωρ Κλαύδιος Παρρίν. — Δουξ τοῦ Βελλούνου, γεννηθεὶς τῇ 7 Δεκεμβρίου 1764 εἰς τὰς Μάρκας. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῶν 17 ἐτῶν κατετάχθη ὡς τυμπανιστῆς εἰς πυροβολικὸν τι τάγμα.

Εἴτα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαναστάσεως, ἀπετέλεσε μέρος Συντάγματός τινος ἐθελοντῶν, καὶ ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι ἀπέκτησε τοὺς βαθμοὺς τοῦ Συνταγματάρχου καὶ Ὑποστρατήγου.

Ἐν Τουλώνῃ, τελέσας θαύματα ἀνδρίας, ὠνομάσθη γενικὸς ὑπασπιστής.

Εἴτα διεκρίθη ἐν Λοάνῃ, Καστιλιώνῃ καὶ Ῥεβερέδῳ, ἐνθα καὶ προεβιβάσθη Ἀντιστράτηγος. Μετὰ τὴν ἐν Καμπορορμίῳ συνθήκην, διώκησε τὸ διαμέρισμα τῆς Βανδέας.

Τῷ 1790, ἐπανακάμψας εἰς Ἰταλίαν, διεκρίθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Βερόνης καὶ τοῦ Ἀδίγη. Ἐπολέμησε τοὺς Ῥώσους εἰς τὸν Ῥήνον, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπάνοδον τοῦ Ναπολέοντος, μετὰ τῆς μεραρχίας του, τῆς ἀποτελούσης τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, ἀντέστη ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας ἐν Μαρέγκῳ κατὰ τῶν ἐφόδων τῶν Αὐστριακῶν φαλάγγων.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀνδρία του ἐν τῇ μάχῃ τῆς Φριεδλάνδης τῷ ἀπέδωκε τὸν βαθμὸν τοῦ Στρατάρχου.

Διεκρίθη ὁμοίως ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Βορυσθένου. Κατὰ τὴν παλινόρθωσιν, ὁ Λουδοβίκος ΙΗ'. τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν διοίκησιν τῆς Β'. στρατιωτικῆς Μεραρχίας.

Μετά τὴν δευτέραν τῶν Βουρβόνων ἐπάνοδον ὠνομάσθη ὁρότιμος τῆς Γαλλίας, καὶ τῷ 1821 ὑπουργὸς τοῦ πολέμου. Παρήτησεν ἀκολούθως τὸ χαρτοφυλάκιον ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τὴν ἀτυχοῦς πρὸς τὴν Ἰσπανίαν ἐκστρατείας.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα, ἔζησε τὸ λοιπὸν τοῦ βίου του ἰδιωτεύων καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Παρισίοις τῇ 1ῃ Μαρτίου 1841.

53.

Τουσσαίντ-Λουβερτουρὸς (α). Ἐγεννήθη ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ γονέων δούλων περὶ τὸ 1743.

Ἄνθρωπος θαυμαστῆς μεγαλοφύας, ἀνυψώθη εἰς μεγάλα ἀξιώματα διὰ μόνῃς τῆς ἱκανότητός του, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβησαν αἱ ταραχαὶ τοῦ Ἀγ. Δομίγκου.

Ἀναχωρησάντων ἐκεῖθεν, συνεπεία τῆς ἐπαναστάσεως, πάντων τῶν μεγάλων κτηματιῶν, ὁ Τουσσαίντ συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ καταστήσῃ τὸν Ἀγ. Δομίγκον κράτος ἀνεξάρτητον.

Ἀφοῦ ἐβωλιδόσκοπησε τὰ διάφορα κόμματα, ἐνηγκαλίσθη τὸ μέρος τῆς Γαλλίας, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν δημοκρατικῶν ἀφῆρπασεν ἀπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ Ἰσπανῶν τὰς ὀχυρὰς πόλεις τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου.

Περίβληθεις ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ὑποστρατήγου, διεύθυνε δευτέραν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Ἀγγλων εἰς Βερέττες, ἥτις ἐστέφθη διὰ λαμπρᾶς νίκης.

Προβιβάσθεις στρατηγὸς καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἀγ. Δομίγκου, ἔσχε συγκυβερνήτην τὸν Σαντουονάτ, δημοκρατικὸν ἀποστολὸν, ἐκ Γαλλίας ἐλθόντα· ἀλλ' ἐννοήσας τὰς ῥαδιουργίας αὐτοῦ, πειρωμένου νὰ τῷ ἀρπάσῃ τὴν ἐξουσίαν, ταχέως ἀπέπεμψεν αὐτὸν εἰς Παρισίους.

Ὁ Τουσσαίντ ἐπανεδῶκε τοῖς Μιγᾶσι τὰς ἰδιοκτησίας των καὶ πᾶσαι αὐτοῦ αἱ ἐνέργειαι ἀπέβλεπον τὴν εὐτυχίαν τῶν συμπολιτῶν του.

Γενναῖος καὶ ἀφιλοκερδὴς, ἀπέρριψεν ἀποφασιστικῶς τὸν θρόνον, προσφερθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἐξηγμένων ὁπαδῶν του, ἀρκεσθεὶς εἰς τὸ ὅτι ἐπανεφέρει τὴν εἰρήνην ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι.

Ἐδέχθη ὁμῶς τὸν τίτλον τοῦ Κυβερνήτου

καὶ διὰ βίου Προέδρου, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ τοὺς ἐν τέλει καὶ νὰ ἐκλέξῃ μόνος του τὸν διαδόχον του.

Χάρις τοῖς προοδευτικοῖς θεσπίσμασι τοῦ ἤρξατο ἀναπτυσσόμενον τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ, ὅτε ὁ Βοναπάρτης ἔπεμψε κατὰ τοῦ Ἀγ. Δομίγκου, φθονήσας τὸν Τουσαίντ, ἰσχυρὸν στόλον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατηγοῦ Λεκλέρκ.

Ὁ Τουσαίντ ἔδωκε τότε δείγματα μεγίστης ἀνδρείας καὶ ἡρωϊσμοῦ, ἀλλ' ἐγκαταλείφθεις ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν του, ἐσυνθηκολόγησε.

Παραδούς τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἰσχυρὸν, μετῆνέχθη εἰς Γαλλίαν μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ἐγκαταλιμπάνων τὴν πατρίδα του ἀερώνησε: — Διὰ τῆς ἥττης μου ἐκτυπήθη ἡ ρίζα τοῦ δένδρου τῆς ἐλευθερίας τῶν μαύρων· τὸ δένδρον ὅμως θὰ κάμῃ νέας ρίζας βαθυτέρας καὶ ἰσχυρωτέρας ὃ.

Ἐνεκάθειρξαν αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἴοντ, παρὰ τὴν Βεζανσώνην, ἐνθα ἐτελεύτησε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1803.

ΤΕΛΟΣ

Ἐπίλογος τοῦ Μεταφραστοῦ.

Καθὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω συντόμων βιογραφιῶν ἐμφαίνεται, πλείστοι ὅσοι ἀφανεῖς, ἀνεδείχθησαν μεγάλοι ἄνδρες, συνεπεία προστασιῶν. Ἐν οἱ προστάται τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων δὲν ὑπῆρχον, οἱ μεγάλοι οὗτοι δὲν θ' ἀνεφαίνοντο, καὶ θὰ ἔμενον ἐνταφιασμένοι ὑπὸ τὴν ἀνέχειαν, τὰς σκρήσεις καὶ τὴν ἀμάθειαν. Πόσαι ἄρα γε ἐν Ἑλλάδι μεγαλοφυΐαι δὲν κρύπτονται ὑπὸ τὴν σκαπάνην, ὑπὸ τὸν πρίονα, ὑπὸ τὸν πέλεκυν, ὑπὸ τὸ μαγειρεῖον καὶ ὑπὸ τόσα καὶ τόσα ἄλλα εὐτελῆ ἐπαγγέλματα; Οἱ ἄνδρες ὅμως αὗτοι, αἱ κεκρυμμένοι αὗτοι μεγαλοφυΐαι θὰ μείνωσιν αἰωνίως ἀφανεῖς, θὰ πιέζωνται ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, διότι οἱ ζάπλοιοι ἡμῶν καὶ πολυτάλαντοι τοκογλύφοι οὐδέποτε ἐσκέφθησαν νὰ προσιατεύσωσι τὴν εὐφυΐαν, τὴν ἀξίαν τὴν ἱκανότητα. Κατασκευάζουσιν οἱ γεννάδαι ἀκιδημίας, μάρμαρα, πλατείας, καὶ ἄλλα μυρία ὅσα, καὶ ἀφίνουσι τὸ φῶς σβεχνόμενον, τὴν μεγαλοφυΐαν ὑπνώττουσαν, τὸ μεγαλεῖον νεκρὸν!

Α. Σ. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.